

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 431/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., s. r. o. (predtým do 24. októbra 2011 pod obchodným menom A., s. r. o., pozn.), zastúpenej advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 5 Co 87/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2013 doručená sťažnosť spoločnosti L., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline

(ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 87/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 9. augusta 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že sa sťažovateľka žalobou z 26. októbra 2011 domáhala jednak voči Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovanej 1 (ďalej len „žalovaná 1“) a JUDr. S. K. ako žalovanej 2 (ďalej len „žalovaná 2“) zaplata sumy 409 879,55 € s prísl. spoločne a nerozdielne ako náhrady škody na tom skutkovom a právnom základe, že ako veriteľka 1. decembra 2008 uzatvorila so spoločnosťou M., s. r. o. (ďalej len „dlžníčka“), ako dlžníčkou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytla dlžníčke peňažnú pôžičku vo výške 11 500 000 Sk. Dlžníčka sa zaviazala pôžičku vrátiť s dohodnutým úrokom a zároveň sa zaviazala, že uzná svoj záväzok podľa zmluvy o pôžičke do notárskej zápisnice, ktorú odovzdá sťažovateľke. Dlžníčka uznala svoj dlh v zmysle zmluvy o pôžičke, a to v rámci notárskej zápisnice z 12. januára 2009 spísanej žalovanou 2 ako notárkou pod sp. zn. N 7/2009, Nz 505/2009, NCRI 508/2008. Zaviazala sa zaplatiť sťažovateľke 381 730,07 € s prísl. v dohodnutých splátkach v zmysle prílohy č. 1 k zmluve o pôžičke. Dlžníčka vyslovila taktiež súhlas s exekúciou podľa § 41 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku. Keďže dlžníčka si neplnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke, sťažovateľka podala 25. augusta 2009 návrh na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice, pričom uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 4 Er 445/2009 z 27. októbra 2009 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že notárska zápisnica má formálny nedostatok a nemôže byť riadnym vykonateľným exekučným titulom. V bode 5 notárskej zápisnice je totiž uvedené, že predmetná časť plnenia predstavuje peňažné plnenie vo výške a čase podľa zmluvy o pôžičke z 1. decembra 2009 uvedenej v bode 1 notárskej zápisnice, hoci, ako to vyplýva z ostatného znenia notárskej zápisnice, ako aj z prílohy k nej, uplatnený nárok vychádza zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 1. decembra 2008. Po doručení uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sťažovateľka (zároveň aj oprávnená v exekučnom konaní) kontaktovala žalovanú 2 na vykonanie opravy notárskej zápisnice, avšak k náprave a odstráneniu zrejmej chyby, ktorá bola dôvodom zamietnutia poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo. Následne konajúci exekučný súd exekúciu zastavil. Dlžníčka 31. mája 2010 vstúpila do likvidácie a 19. októbra 2010 bol na

jej majetok vyhlásený konkurz. Sťažovateľka prihlásila včas svoju pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke do konkurzu voči dlžníčke, avšak táto pohľadávka nebola dosiaľ uspokojená, a to ani čiastočne. Na základe priebehu konkurzného konania nie je ani predpoklad jej uspokojenia, a to vzhľadom na hodnotu majetku patriaceho do konkurznej podstaty. Sťažovateľke teda vznikla pochybením žalovanej 2 pri spísaní notárskej zápisnice škoda, ktorá spočívala v zmarení možnosti uspokojenia peňažnej pohľadávky od dlžníčky, hoci, ak by k pochybeniu pri spísaní notárskej zápisnice nedošlo, bolo by možné pohľadávku v exekučnom konaní vymôcť. Vzniknutá škoda je teda škodou spôsobenou pri výkone verejnej moci, pričom sťažovateľka má právo na jej náhradu. Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) za škodu zodpovedá štát a táto zodpovednosť je založená na princípe absolútnej objektívnej zodpovednosti, ktorej sa štát nemôže zbaviť žiadnym liberačným dôvodom a je daná bez ohľadu na zavinenie. Podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu je splnenie kumulatívnych predpokladov, a to existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 131/2011-124 zo 4. decembra 2012 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá v celom rozsahu. Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 87/2013-160 z 30. apríla 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky s rozsudkami všeobecných súdov nemožno súhlasiť. Právny názor, podľa ktorého postup žalovanej 2 ako notárky nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu, nemá oporu v právnej úprave. Zákon o zodpovednosti za škodu nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, avšak z obsahu tohto pojmu vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho-ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje. Nesprávnym úradným postupom je potom každý

postup, ktorý neumožňuje dosiahnutie účelu, ku ktorému má postup smerovať. V danom prípade účelom notárskej zápisnice mal byť kvalifikovaný exekučný titul použiteľný v zmysle Exekučného poriadku na vymoženie pohľadávky. Tento účel však nebol dosiahnutý, pretože notárska zápisnica mala vady, dôsledkom ktorých nebola ako exekučný titul v súdnom konaní akceptovaná. Týmto nesprávnym úradným postupom notárskeho úradu žalovanej 2 bol jednoznačne zmarený účel, pre ktorý účastníci urobili úkon vo forme notárskej zápisnice, pričom zmarenie účelu bolo zapríčinené pochybením žalovanej 2 ako konajúceho orgánu verejnej moci. Notárska zápisnica spísaná žalovanou 2 mala nedostatok, keďže v bode 5 bolo uvedené, že predmet a čas plnenia predstavuje peňažné plnenie vo výške a čase podľa zmluvy o pôžičke z 1. decembra 2009 uvedenej v bode 1 notárskej zápisnice. Ako to ale vyplýva z ostatného znenia notárskej zápisnice, ako aj prílohy k nej, uplatnený nárok v skutočnosti vychádzal zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 1. decembra 2008. Z uvedeného je zrejmé, že notárska zápisnica má formálny nedostatok, a preto nemôže byť riadnym vykonateľným exekučným titulom. Notárska zápisnica o právnom úkone musí obsahovať údaje, ktoré sú v súlade so skutočnosťami tvrdenými účastníkmi a zhodné so skutočnosťami predkladanými v listinnej forme notárovi pred spísaním notárskej zápisnice. Rozpornosť zapísaných údajov so skutočnosťou spôsobuje nedostatok materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice ako verejnej listiny. Preto je sťažovateľka presvedčená, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 87/2013 boli porušené jej práva, lebo potvrdením rozsudku okresného súdu došlo k popretiu zmyslu príslušných ustanovení Exekučného poriadku upravujúcich nútený výkon splnenia povinnosti na základe notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Bol tiež popretý zmysel a účel príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu, ako aj § 40 ods. 1 Notárskeho poriadku.

Všeobecné sudy vychádzali z hypotetických úvah o tom, ako sa podľa ich názoru mala zachovať sťažovateľka. Zároveň absolútne ignorovali skutočnosť, že sťažovateľka vložila dôveru do rúk orgánu verejnej moci (notárskeho úradu) s tým, že spísaním notárskej zápisnice bude jej ako veriteľke poskytnutá právna ochrana najrýchlejším a najúčinnjším spôsobom. Krajský súd absolútne ignoroval to, že žalovaná 2 prijala za spísanie notárskej zápisnice odmenu v zmysle zákona. Pokiaľ všeobecné sudy poukazovali na možnosť

sťažovateľky podať návrh na vydanie platobného rozkazu, a tým dosiahnuť vydanie exekučného titulu v čase od 8. marca 2010 do 11. októbra 2010, ide o alibistické a hypotetické tvrdenie. V súvislosti s pasívnou vecnou legitimáciou žalovanej 1 a žalovanej 2 sťažovateľka poukazuje na právny záver Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 25 Cdo 5/2006), podľa ktorého úprava spoločnej zodpovednosti viacerých osôb zodpovedných za škodu vychádza zo zásady solidarity, ktorá má všeobecnú platnosť pre všetky prípady a vzťahuje sa nielen na prípady, keď škodcovia spôsobili škodu spoločným konaním, ale aj na prípady, keď jednotliví škodcovia zodpovedajú na základe odlišných princípov. Žalovaná 2 zodpovedá za škodu v zmysle ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Pokiaľ krajský súd poukazuje na ustanovenie § 172 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd vydá platobný rozkaz najneskôr do 10 pracovných dní, treba uviesť, že krajský súd si musel byť na základe poznatkov zo svojej rozhodovacej činnosti vedomý toho, že samotné vydanie platobného rozkazu automaticky bez ďalšieho nespôsobuje nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti. Vydaný platobný rozkaz ešte nie je bez ďalšieho exekučným titulom. Rovnako muselo byť krajskému súdu známe, že lehoty na vydanie platobného rozkazu nie sú vždy zo strany súdov dodržiavané. Názor krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľka mala vynaložiť ďalšie finančné prostriedky vo forme zaplatenia súdneho poplatku za návrh na vydanie platobného rozkazu, znamená popretie účelu a významu požadovanej súdnej ochrany. Výklad ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu a Notárskeho poriadku nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha.

Napadnutý rozsudok je v rozpore s označenými právami aj v dôsledku nedostatočného odôvodnenia, najmä v rovine zrozumiteľnosti dôvodov. Nie je zrejmé, akými úvahami sa riadil krajský súd, keď sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom okresného súdu.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 87/2013 s tým, aby bol rozsudok z 30. apríla 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 002,04 €.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 87/2013-160 z 30. apríla 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 131/2011-124 zo 4. decembra 2012. Rozsudok bol právnemu zástupcovi sťažovateľky doručený podľa dátumovej pečiatky 13. júna 2013. Podľa názoru krajského súdu z celého obsahu notárskej zápisnice je zrejmé, že zmluva o pôžičke bola uzavretá 1. decembra 2008. Neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice je aj zmluva o pôžičke z 1. decembra 2008. V danom prípade došlo len ku chybe v písaní, túto zrejmú nesprávnosť možno opraviť zákonom predvídaným spôsobom v súlade s ustanovením § 43 ods. 2 Notárskeho poriadku, a to opravnou doložkou. Túto zrejmú nesprávnosť nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, pretože zo strany žalovanej 2 nebolo preukázané porušenie povinnosti pri spisovaní notárskej zápisnice, keďže táto má všetky náležitosti vyžadované Notárskym poriadkom. Správne preto okresný súd žalobu zamietol, pretože nebola preukázaná existencia protiprávneho konania, ako aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou, ktorá mala sťažovateľke vzniknúť. Čo sa týka existencie samotnej škody, ako jedného zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, táto musí existovať najneskôr v čase, keď súd o uplatnenom nároku rozhoduje. V tejto súvislosti okresný súd správne konštatoval, že ak škoda neexistuje k tomuto okamihu, je nárok uplatnený predčasne. Ani podľa krajského súdu sťažovateľke nič nebránilo, aby sa domáhala uspokojenia svojej pohľadávky potom, ako exekučné konanie začaté na jej návrh bolo zastavené. V tomto smere neobstojí námietka sťažovateľky, podľa ktorej sa nedomáhala získania iného exekučného titulu z dôvodu, že na prerokovanie veci by bol vecne a miestne príslušný Okresný súd Bratislava I, ktorý je jedným z najvyšších súdov na Slovensku. Je to tak vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého platobný rozkaz musí byť vydaný najneskôr do 10 pracovných dní. S poukazom na uvedené treba konštatovať, že zodpovednosť štátu je daná až vtedy, keď sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo

nevymožiteľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, aby bolo možné toto právo uspokojiť inak. V danom prípade možnosť uspokojenia práva iným spôsobom bola daná. Za správne treba považovať zamietnutie žaloby aj vo vzťahu voči žalovanej 2 z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na jej strane. Nebolo možné akceptovať argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej notár pri výkone verejnej moci zodpovedá podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Takýmto výkladom by sa poprela úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, kde zo spôsobenej škody vzniká záväzkový vzťah medzi poškodeným a nositeľmi verejnej moci, nie jej jednotlivými vykonávateľmi. Štát delegoval výkon verejnej moci na niektoré subjekty, ale musí naďalej niesť zodpovednosť za výkon tejto moci. Preto na uľahčenie postavenia poškodeného zákonodarca upravil priamu zodpovednosť štátu za výkon verejnej moci, pričom riadny výkon verejnej moci zabezpečuje regresným nárokom štátu voči osobe, ktorá škodu spôsobila.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Zo systematického a logického hľadiska je potrebné sa najprv vysporiadať s otázkou, či bola v danom spore vecne pasívne legitimovaná žalovaná 2 ako notárka, ktorá spísala

notársku zápisnicu o právnom úkone spočívajúcom v uznaní dlhu, pričom uznanie dlhu bolo spojené s doložkou vykonateľnosti notárskej zápisnice.

Podľa názoru ústavného súdu treba závery všeobecných súdov jednoznačne akceptovať. Ani sťažovateľka netvrdila, že by úkon žalovanej 2 ako notárky spočívajúci v spísaní notárskej zápisnice nebol výkonom verejnej moci. Vecnú pasívnu legitimáciu žalovanej 2 vyvodila sťažovateľka z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, teda z prevenčnej povinnosti vzťahujúcej sa na ktorýkoľvek subjekt občianskoprávných vzťahov. Správne v tejto súvislosti krajský súd podotkol, že za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezodpovedá subjekt, ktorý priamo v tom-ktorom prípade túto moc vykonáva, ale štát zastúpený príslušným vrcholovým orgánom verejnej správy. Vo svojich dôsledkoch to znamená, že vecne pasívne legitimovaný nahradí škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je štát aj v takom prípade, ak priamy vykonávateľ verejnej moci nesprávne úradne postupoval tým, že nekonal v intenciách prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že v konečnom dôsledku zostalo vyriešiť, či je v danom prípade daná zodpovednosť žalovanej 1. Všeobecné súdy zaujali predovšetkým stanovisko, podľa ktorého postup žalovanej 2 ako notárky nemožno považovať v danom prípade za nesprávny úradný postup, pretože ňou spísaná notárska zápisnica mala všetky požadované zákonné náležitosti, pričom zrejماً chyba, ku ktorej pri spisovaní notárskej zápisnice došlo, bola odstrániteľná.

Treba poznamenať, že uvedený právny záver všeobecných súdov (pokiaľ by mal byť správny) znamená bez ďalšieho sám osebe nedôvodnosť žaloby vo vzťahu voči žalovanej 1, pretože v takom prípade by nedošlo k protizákonnému konaniu ako základnej podmienke zodpovednosti za škodu.

Ústavný súd uvádza, že s uvedeným záverom všeobecných súdov nemožno súhlasiť. Zo zistených faktov je nepochybné, že žalovaná 2 pri spisovaní notárskej zápisnice pochybila, keď na jednom mieste uviedla nesprávny dátum uzavretia zmluvy o pôžičke. Je pravdou, že uvedené pochybenie v zásade bolo možné napraviť vykonaním opravy, avšak

oprava by bola možná iba so súhlasom dlžníčky, keďže práve jej prejav vôle bol v notárskej zápisnici chybné zachytený. Dlžníčka (zo zrejmých dôvodov diktovaných jej záujmom) nedala na vykonanie opravy súhlas, čo z praktického hľadiska znamená, že pochybenie žalovanej 2 sa stalo nereparovateľným.

Za uvedeného stavu treba dospieť k záveru, že notárska zápisnica nebola vyhotovená v takej kvalite, aby mohla slúžiť sledovanému účelu, ako na to správne poukazuje sťažovateľka. Preto možno dospieť k záveru, že žalovaná 2 nesprávne úradne postupovala.

Odlišná je situácia pri posudzovaní ďalšej argumentácie všeobecných súdov, ktorú možno v podstate zhrnúť tak, že vznik škody v príčinnej súvislosti s pochybením žalovanej 2 nebol preukázaný. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že úvaha krajského súdu, podľa ktorej sťažovateľka mala reálnu možnosť dosiahnuť iný exekučný titul vo forme platobného rozkazu, a tým predísť vzniku škody, sa nejaví ako arbitrárna, ale ani zjavne neodôvodnená. Skutočnosť, že sťažovateľka má odlišný právny názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie označených práv. K tomu možno dodať, že uvedený právny názor krajského súdu je plne v intenciách zásady, podľa ktorej je povinnosťou poškodeného vynaložiť všetko úsilie na minimalizovanie škody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2013